

Українська Греко-Католицька Церква

ВІСНИК ПАРОХІЇ

Храму Преображення ГНІХ м. Львова

Число 2(246)

виходить з 1998 року

лютий 2010 Р. Б.

7 березня - Хрестопоклінна неділя

3 Послання ВСЕЛЕНЬКОГО АРХИЄРЕЯ ВЕНЕДИКТА XVI НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ 2010 РОКУ

**Божя справедливість появилася
через віру в Христа (пор. Рм 3,21-22)**

Дорогі брати й сестри,
щороку, з нагоди Великого Посту, Церква заохочує нас до щирого перегляду нашого життя у світлі євангельських повчань. Цього року я хочу поділитися з вами деякими роздумуваннями над розлогою темою справедливості, виходячи від ствердження святого Павла: *Божя справедливість появилася через віру в Христа* (пор. Рм 3,21-22).

... Христос – Божя справедливість

Християнська благовість позитивно відповідає на людське прагнення справедливості, як стверджує святий Апостол Павло у Посланні до Римлян: «Тепер же без Закону з'явилася Божя справедливість... через віру в Ісуса Христа для всіх, хто вірує, бо нема різниці. Всі бо згрішили й позбавлені слави Божої, і оправдуються даром його ласкою, що через відкуплення, в Ісусі Христі: якого видав Бог як жертву примирення, в його крові, через віру» (3,21-25).

Якою, отже, є Христова справедливість? Це, передовсім, справедливість, яка походить з благодаті, згідно з якою не людина є тим, хто виправляє, зціляє себе саму та інших. Той факт, що «відкуплення» відбувається у «крові» Ісуса означає, що не жертвоприношення людини визволяють її з тягара провин, але жест любові Бога, Який відкриває Себе до кінця, настільки, що бере на Себе «прокляття», яке належить людині, щоб в обмін передати їй «благословення», яке належить Богові (пор. Гал 3,13-14). Але це відразу викликає зауваження: що це за справедливість, де праведний вмирає за винуватого, а винний отримує взамін благословення, яке належить праведному? Чи ж, таким чином, кожен не отримує протилежне до того, що йому належить? У дійсності, тут відкривається Божя справедливість, повністю відмінна від людської. Бог у Своему Синові заплатив за нас ціну відкуплення, ціну насправді надмірну. Перед обличчям справедливості хреста людина може бунтуватись, бо вона виявляє те, що людина не є самодостатньою істотою, але потребує Іншого для того, щоб бути повністю собою. Навертися до Христа, увірувати в Євангеліє означає, по суті, саме це: позбутись ілюзії самодостатності, щоб усвідомити та прийняти власну убогість – нестачу інших та Бога, потребу Його пробачення та дружби.

Отже, можемо зрозуміти, чому віра є чимось зовсім іншим, ніж природний факт, зручний та очевидний: потрібно покори, щоб прийняти те, що потребує Іншого, Який визволить мене від «мого», щоб безкорисливо дати мені «своє». Це відбувається зокрема у Святих Тайнах Покаяння та Євхаристії. Завдяки Христовій дії ми можемо увійти у «більшу» справедливість, якою є справедливість любові (пор. Рм 13,8-10), справедливість того, хто завжди відчуває себе швидше боржником, аніж кредитором, оскільки отримав набагато більше від того, на що міг сподіватися.

Саме завдяки цьому досвіді християнин прагне спричинитися до будування справедливих суспільств, де всі отримують необхідне для того, щоб жити згідно з власною людською гідністю і де справедливість оживлюється любов'ю.

Дорогі брати й сестри, кульмінацією Великого Посту є Пасхальне Тридення, у якому також і цього року прославимо Божу справедливість, яка є повнотою любові, дарування, спасіння. Нехай же цей покаянний час буде для кожного християнина часом справжнього навернення і глибокого пізнання таїнства Христа, Який прийшов, щоб здійснити кожну справедливість. З такими почуттями від щирого серця уділяю всім Апостольське благословення.

ПОСТОМ РЯТУЄМОСЬ ВІД ДУХОВНОЇ ПУСТИНИ

*«Верніться до Мене всім серцем своїм,
і постом святим, і плачем,
і риданням!» (Йоїл 2,12)*

За Божим провидінням, ми вже вкотре входимо у час Великого посту, - благодатний час, мудро використовуючи який, осягаємо духовні скарби, якими обновляємо свого духа аж до досконалості. Власне, у Великому Пості, коли слухаємо голосу Христової Церкви, з нами відбуваються переміни, у яких ми зростаємо вірою, відкриваємось любов'ю і впевнюємось в надії на милість Всемогучого Бога. В цьому часі віднаходимо затрачений шлях до Господа, відновлюємо свої можливості і сили, і направляємо їх у правильному руслі на правдиву боротьбу зі спокусами зла.

Зі сказаного вище можемо зробити висновок, що Великий піст - час сходження людської душі до святості. Чи конче нам скористатися ним? На початку ХХІ століття це питання актуальне

і вимагає конкретної відповіді. А щоб відповідь була вичерпною і доступною, нам треба визначитися якої ми хочемо відповіді – такої, якою оправдуватимемо свої вільнодумства і свою, часто неадекватну людині, поведінку, чи такої, у якій знайдемо для себе запевнення користі від захованого посту.

Ритм життя, щоденні клопоти і непорозуміння, які переживає людина, так забирають на себе увагу, що прихід Великого Посту, частенько, стає для багатьох обузою, бо вибиває із звичних життєвих кроків. Таких людей згадка про піст дратує, викликає психологічний спротив середовищу, яке наполягає на дотриманні приписних істин у пості. Такі люди, собі в оправдання, вдаються до осудження церковнослужителів, та й, взагалі, християн. Чому про них сьогодні згадує? Бо частенько їхня позиція прищеплюється у серця номінальних християн, які, через своє невігластво щодо потреби посту, поповнюють когорту критиканів і нападників на приписи Церкви Христової. ЗМІ на сьогодні вишукують «авторитетних» особистостей з наукового світу, які своєю оцінкою посту спотворюють його, вибиваючи з-під нього духовні якості. За їхніми словами, приписи посту вбивчі для організму, бо бракує тих чи інших поживних речовин. А з другого боку, ними схвалюється піст, як можливість очищення і розгрузки організму від надлишкової ваги. Таке трактування посту світськими людьми, серед яких живе християнин, ставить його у незручне становище, за браком власного розуміння потреби посту.

Великий Піст - це праця, якою душу повертаємо обличчям до Бога. На загал, кожний з нас розуміє що таке праця, вміє цінувати працю, і свідомий, що за добру працю є належна винагорода. Та кожний свідомий того, що працею можна зігнорувати, знецінити її своїм лінивством, що можна не дбати про плоди праці. Та не будемо зупинятися на гріхах, що випливають з безвідповідальності до праці, а спробуємо побачити корінь цього лиха. Якщо кажемо, що час Великого Посту це праця над сходженням нашого духа до горизонтів святості, то шукаємо знаків на цій дорозі, щоб не блукати і не згубитися в лабіринтах здогадів.

В противагу світові, де панує дух злоби і підступності, в якому остаточно спотворюються найвищі поривання душі, нашому духові Христос пропонує таке доступне, але незвичне для сьогоднішнього, запрошення: « Прийдіть до Мене... і навчіться від Мене, бо Я лагідний і смиренний серцем» (Мт. 11,28). Відтак, пропонує безцінний скарб: «Я для того народився і для того прийшов у світ, щоб свідчити про істину. Кожний, хто від істини, слухає Мого голосу»(Ів.18,37) І хто відгукнувся на те запрошення, отримує оцю надзвичайну винагороду: «Відаю Себе за них у посвяту, щоб і вони були освячені в істині» (Ів.17,19).

Та чому сьогодні людина-християнин частенько повторює фразу Пілата: « що таке істина»(Ів.18,38), - і рівно ж як Пілат, не дочекавшись відповіді, фантазує на свій лад і визначає ступінь істини. В цьому людині на поміч приходить спокусник, той про кого говорить Святе Письмо: «Лукавий – лихі його вчинки: він лихе замишляє, щоб нищити скромних словами брехливими» (Іс.32,7).

Рівно ж як денниця забажав слави рівної з Творцем, так само людина цю ідею, у протигагу істині, все більше і більше розгортає у своєму житті. Жага слави, популярності, владності над іншими, постійне змагання за першість, навіть у своїх безглузких вчинках, бажання всім подобатись і отримувати, переважно, лицемірну похвалу, патологічна жага перемоги майже у всіх сферах людського суспільства – ось на чому сьогодні зупиняється людська увага. Перевага фізичної сили, підступні обманливі здібності, безгранична брехня – це супроводжуючі сильних цього світу, що руйнують людську свідомість настільки, що їй важко зрозуміти Божі слова: «Страх Господній – навчання премудрості, а перед славою – скромність іде»(Пр. 15,33). Розбещені людською славою, розпалені власною зарозумілістю, вражені тілесною непогамованістю, вічно спраглі перших місць, такі люди звільняють себе від істини – жити для Бога, трудитись для вічного буття. Їм - ні почім Божа слава і життя в ім'я Божої слави. Далекі вони і від розуміння слів святого Письма: «Перед загибеллю серце людини високо несеться, перед славою ж – скромність» (Пр.18,12). Чи можемо змінитися і вийти з цього зачарованого кола гордині і самохвальства? Можемо! Ось з часу Великого Посту, прислухавшись голосу власного сумління і розуміння слів Біблії: «Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив»(Рим. 12,3).

Праця у часі Великого Посту, посвячена на обнову духа, зовсім не легка і її плоди не завжди можна побачити миттєво. Але хто береться за неї всім серцем і старанно слухає Божого слова, досягає бажаних успіхів. Видимим знаком таких старань обновленого духа є скромність. Скромна людина не хизується собою, бо знає, що місце яке посідає, є, насамперед, дією Божого Промислу, набутий статок – Божим благословенням, або ж допустом, а здібності - знаком Божої любові і ласки. Не заздрісна, не підглядає в замкову дірку і не доносить «владність імушим» на ближнього, задля власної вигоди. Не критикує вчинки суперника перед іншими на власну користь, і не хизується власним «я» перед суспільством. Людина, що скромність свою проявляє великодушністю, співчуттям і вболіванням, стриманістю і відповідальністю за кожний життєвий крок, є сильною і відважною, без найменших комплексів і страхів перед майбутнім.

Правда, що скромність одних провокує на безвідповідальність інших. Вони, через свою непогамованість і безстыдність, використовують силу проти скромних, а ті, в свою чергу, стають безпорадними, змушені приймати скорботи і терпіння. Але й для них Господь посилає утіху: «Хай не тривожиться ваше серце (Ів.14,1), ... Бо так промовляє Високий і Піднебесний, повіки Живущий, і Святий Його Імення; пробуваю Я на височині та в святині. і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних...»(Іс. 57,15)

Будь-яка праця для виконання потребує засобів і знарядь. Рівно ж і духовна праця в часі посту вимагає відповідної підготовки і середників. Коли мова заходить про піст, акцентується увага на їжі і певних обмеженнях. І це закономірно, бо до цього заохочує нас Господь власним прикладом, коли постився і Сам зголоднів (Мт.4,2); а також через свого пророка Мойсея, який був перед Господом сорок днів і ночей, хліба не їв і води не пив(Вих.34,28).

Добре тій людині, яка у своєму оточенні має однодумців, бо їй набагато легше у час посту змінити відповідні речі, згідно постових приписів. А скористатися ними конче потрібно, щоб визначитися з бажанням, чи вона готова оживити для Бога свою душу. Одним із перших таких приписів на час посту – є тиша. Чому саме тиша? Бо вона є початком людських роздумувань над власною особистістю. Постійна подача інформації, що несе неспокій і різного роду страхи, якою так захоплюється людина, відбирає від неї час на самоаналіз дій і думок, побажань і вчинків щодо ближнього, не дає відчуття радості від духовного стану спокою і миру. Коли ж людина цій інформаційній бурі протиставляє бажання спокою, - це і є початком духовного сходження, знаком відкритості людської душі на Божу Премудрість.

Розуміння тиші в часі Великого посту людина пов'язує з заборонаю гучних забав, весіль, слухання музики, різного роду анекдотів, що провокують бурхливий сміх. І це добре, бо з цього починається зміна у навколишньому середовищі, нове бачення людських взаємин. Але цього замало. Правдивою тишею називаємо мир з самим собою, бажання почути когось, а не заговорити когось своїм пустослів'ям, правдиву перемогу над агресією і злістю, які провокують словесно вразити кривдника.

В тиші промовляє Господь. – так навчають нас св. отці Церкви, і такими словами стверджується раціональність стану спокою. Цієї тиші нам конче потрібно, щоб досягнути доброго успіху у молитві: «Увійди у свою кімнату, зачини за собою двері, й молись Отцеві твоєму, що перебуває в тайні...»(Мт.6,6). Правда, для християнина піст – благодатний час для молитви – бесіди з Господом. Він

свідомий, що виграти цю духовну боротьбу за духа спроможний лише при Божій допомозі. Тому й молитва у нього стає ревнішою і тривалішою, тому всеціло відкривається Божій дії через розважання над словами Святого Письма.

«Духом живіть, і тіла пожадань не будете чинити, бо тіло бажає протилежного духові, а дух – протилежного тілові» (Гал.5,17) - ця цитата святого Письма зобов'язує людину переглянути своє відношення до їжі тілесної. Надмірна увага до страв, перебірливість у їжі, ненаситність і непогамованість знищує в людині духовні якості, блокує думку про поживу для духа. Тому обмеження у споживанні страв є підставовим у часі посту. Обмеження у споживанні їжі, виключення споживання м'ясних страв і набілу допомагає людині панувати над своїм тілом, відкриває можливість ясно користати з своїх розумових здібностей, щоб визначити що є корисно для душі.

Кожний, хто вибрав дорогу за Христом, став воїном Господнім, що постійно воює проти зла і старається знищувати спокусливі стріли диявола. Тому:

Якщо хтось спокушуваний, чи одержимий злим духом, хай постом, як щитом перемоги, прожене його, бо слово Боже каже: «А щодо цього роду бісів, то його виганяють лише молитвою і постом» (Мт. 17,21);

Хай думками лине до царської світлиці Давида і гляне на його трапезу, яка описана в псалмі: « Попіл я їм, немов хліб, а напої свої із плачем перемішую»(Пс. 101,10) – і в цьому побачить як той розбивав кайдани гріхів, прагнучи до Господа;

Хай пам'ятає, що перша заповідь, якою Творець зобов'язав людину до гріхопадіння, була заповідь про піст (Бут.2,17), тим більше вона потрібна людині по гріхопадінню;

Правдивого подвигу постового досягає лише той, хто разом з Давидом: «Зодягався в верету, душу свою мучив постом...»(Пс.34,13; у кого: « Коліна мої знеслилися від посту» (Пс.108,24);

Хай пам'ятає, що Мойсей по сорокаденному пості удостоївся говорити з Господом (Втор. 9,9), Даниїл постом досягнув мудрості і закрив уста левам, а три отроки - погасили вогненну силу(Дан.1 -3), - і собі хай прагне такого сходження.

« Ти постиш? То ж нагодуй голодних, і напій спраглих, відвідай хворих і не забудь про тих, хто в темниці, утіш скорботних і тих, що плачуть, будь милосердний і тихий, добрий і довготерпеливий, співстраждаючий і благочестивий, спраглий істини, щоб Господь прийняв твій піст і в повноті дарував плоди покаєння» - повчає нас Іван Золотоустий. Скористаймо з часу посту, щоб чистим серцем і умироствореною душею втішитися світлим Христовим Воскресінням.

о. Ярослав Чухній

ЗАПИТУЄТЕ – ВІДПОВІДАЄМО

Від початку посту до Великодня є аж 49 днів, а піст називаємо Чотиридесятницею. Чому? І чи є піст у неділю?

Великий піст складається:

- З сорокаденного посту (Чотиридесятниці), який починається понеділком першого тижня Великого посту і закінчується в п'ятницю перед Лазаревою суботою.

- І з Страстної седмиці, яка починається понеділком страстного тижня і завершується опівночі перед Христовим Воскресінням.

Древні християни у час Чотиридесятниці дуже строго відносились до приписів посту, - наприклад, здержувалися від пиття води до полудня, не вживали протягом посту м'яса, молока і яєць. Варену їжу дозволялося їсти лише у суботу і неділю. Споживання їжі супроводжувалося молитвами і биттям поклонів.

Сьогодні, з любові до ближнього, Христова Церква не накладає таких постних тягарів на вірних. Строгого посту повинні вірні притримуватися у перший день Великого посту і в Страстну П'ятницю. В усі інші дні притримуватися посту на стільки, на скільки дозволяє здоров'я і обставини, у яких перебуває християнин. Варто відказати собі у споживанні м'яса і вина, куріння сигарет та поганих звичок, інших пристрастей, від яких немічніє наша душа. Але недужі тілом, як і здорові, в час посту зобов'язані до діл милосердя, і до духовного росту.

В суботу і неділю Церковні правила приписують не бити поклонів.

Парох

27 лютого - День пам'яті абортіваних дітей

Згідно Постанов Сорок шостої сесії Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ від 14 вересня 2009 року, було затверджено Програму протидії абортам в Україні.

Серед заходів, передбачених програмою, є запровадження в нашій Церкві **Дня пам'яті абортіваних дітей**. Цей день відзначається щороку у другу суботу Великого посту. Цього року цей день припадає на 27 лютого.

З благословення Блаженнішого Любомира, **Комісія УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я підготувала** Звернення, яке Глава Церкви поручає душпастирям зачитати у неділю 28 лютого 2010 р. і додати під час Божественної Літургії два додаткові прошення до сугубої Єктенії.

ЗВЕРНЕННЯ

з нагоди Дня пам'яті абортіваних дітей

Слава Ісусу Христу!

Дорогі у Христі!

У другу суботу Великого посту наша Церква через спільну молитву вшановує пам'ять абортіваних дітей. Цей день має стати часом скорботи за втраченими ненародженими дітьми, а також часом прощення та примирення.

Сьогодні ми все частіше стаємо свідками, як сучасна культура, зокрема через практику абортів, перетворюється на культуру смерті. Відбувається драматична зміна світогляду людей, черствіння їхнього сумління, і це позначається на моральному стані всього суспільства та його цінностях.

Першою країною, яка в історії людства узаконила практику абортів на державному рівні, був Радянський Союз. Безбожна комуністична ідеологія, байдужа до прав і потреб людини як дитини Божої, ненависна до принципів буття, закладених у світ Богом-Творцем, ввела в людський закон фальшиве поняття – «право жінки на переривання вагітності». Далі ця практика поширилася в інші країни світу.

Дорогі у Христі! Не даваймо себе обманювати так званою «культурою», яка вживаючи терміни «аборт», «переривання вагітності», «репродуктивне здоров'я жінки», «чистка», насправді приховує правду про страшний злочин – вбивство живої, але ще ненародженої людини.

Не даваймо себе звести, коли нас заспокоюють і говорять про «зародок», «фетус», «ембріон», «плід», начебто йдеться про щось незрозуміле, а не про живу людину, земна історія якої вже почалась і закінчиться тоді, коли Бог покличе її до себе у відповідний час!

Не вірмо аргументам про «вільний вибір» і «право» жінки на вбивство, коли у цьому «праві» ніхто не бере до уваги право на життя людини, зачатої не з власної волі!

Не оправдуймося чинними державними «законами», які дозволяють «переривання вагітності», порушуючи тим самим найголовніший закон – Закон Божий. Чинні державні закони визначають, що людина стає людиною лише після народження, схиляють також і нас повірити, що до цього у лоні матері розвивається якийсь згусток крові, бездушна матерія. Не забуваймо: ніщо не може стати людиною, якщо не було нею від самого початку!

Разом з тим, мусимо признати, що навіть держава починає розуміти, що аборт – це велике лихо і тому Міністерство охорони здоров'я України проводить відповідні заходи, щоб його обмежити. Таку ініціативу треба нам підтримати.

Пам'ятаймо, що дар Божих Заповідей, який отримала людина, не є списком заборон на шкоду їй. Це справжній дороговказ до успішного і щасливого життя, за який ми повинні повсякчасно дякувати Господові. Натомість ігнорування Заповідей завжди приводить до гірких наслідків.

Нагадуємо всім, що Церква не перестає навчати: Бог забороняє позбавляти життя ненароджену дитину! Цей гріх є **тяжким гріхом вбивства людини**, незалежно від того, що про це говорять державні закони та чисто земські міркування! Перше-бо нам треба слухатися Бога, а не людини!

Коли ж позбавляють життя ненароджену дитину, то голос її крові кличе з землі до Бога про помсту (пор. Бут. 4, 10). Тому, тягар вбивства дитини неодмінно позначається на її батьках, їхньому потомстві та всіх, причетних до цього гріха. Його відбиток залишається як на фізичному, так і на психічному, емоційному, а також духовному здоров'ї.

Проте Господь сказав: «Коли мій народ, що зветься моїм ім'ям, упокориться, буде молитись та шукати обличчя мого й навернеться від своїх лихих доріг, то я почую з неба й прошу гріхи їхні й вигою їхню землю» (II Хр. 7, 14). Тому у цей великопісний час просімо Господа Бога зіслати нам дар покаяння, прощення та примирення з абатованими дітьми. Хай Всемиловитий Господь змилосердиться над нами, нашими матерями і батьками, поколіннями, над нашим народом та нашою державою, і дарує вічний побут біля Себе невинно убієнним ненародженим дітям.

Комісія УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я

Текст двох прохань, які треба включити в сугубу екстению:

“Ще молимоьь Господи за дітей, навмисно убитих у лоні матері, а також за тих, що стали жертвами людських діянь та експериментів, і загинули, неприймавши Тайни Хрещення. Ти сам охрести їх Господи в морі щедрот Твоїх і не позбав їх Твого Божого світла та Царства Небесного.”

“Господи Боже, Спасіння слуг Твоїх, Ти не хочеш смерті грішника, але щоб він навернувся і жив. Сам і нині змилосердиє над слугами Твоїми – матерями та батьками, з волі яких було допущено аборт, та всіма тими, хто причетний до гріха навмисного дітовбивства. Подай їм ласку покаяння, прощення та примири їх зі Святою Твою Церквою.”

+ ЛЮБОМИР

РОЗКЛАД БОГОСЛУЖІНЬ НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ

ПОНЕДІЛОК, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР

- 7⁰⁰ - Утрення, 1-й і 3-й часи
- 8⁰⁰ - Заупокійна Літургія, 6-й час
- 17⁰⁰ - 9-й час і вечірня
- 18⁰⁰ - Літургія (на всяке прошення)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ

- 8⁰⁰ - Утрення, 1-й, 3-й і 6-й часи
- 9⁰⁰ - Заупокійне богослужіння (Сорокоусти)
- 17⁴⁵ - 9-й час
- 18⁰⁰ - Літургія Напередосвячених Дарів

СУБОТА

- 6⁴⁵ - 3-й час
- 7⁰⁰ - Заупокійна Літургія
- 8⁰⁰ - Утрення, 6-й час
- 9⁰⁰ - Заупокійна Літургія
- 18⁰⁰ - Всеношне богослужіння

НЕДІЛЯ

- 7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 17⁰⁰ - Божественні Літургії Василя Великого
- 18⁰⁰ - Страсне богослужіння - Пасія (реколекційні розважання)

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ В ЧАСІ СВЯТОЇ ЛІТУРГІЇ.

ЧЕРЕЗ ТЕ В СЕРЕДУ І П'ЯТНИЦЮ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ ПОДАЄТЬСЯ ЛИШЕ НА ЛІТУРГІЇ НАПЕРЕДОСВЯЧЕНИХ ДАРІВ.

м. Львів, 79008
вул. Краківська, 21
тел. (0322)272 10 53

Дякуємо за увагу до Вісника.
Нехай благословить Господь
тих, хто долучився до його випуску.

e-mail: preobraz@is.lviv.ua
www.is.lviv.ua/~preobraz